

gjøre ham ansvarlig for sine Ytringer, det er ligemeget — jeg siger, at Hensigten med denne Bestemmelse forekommer mig dog ganske utvivlsomt at være: paa den ene Side at hævde Forsamlingen fuld Frihed til at kunne behandle enhver foreliggende Sag saa aabent og uforbeholdent, som det er nødvendigt til en grundig Undersøgelse deraf, og paa den anden Side at begrænse denne Frihed saaledes, at enhver videregaaende Afbenyttelse af Ordet til Fornærmelse af private Mænd udenfor Salen ikke deri skulde finde Hjemmel; jeg troer ikke, at det er at hævde Rigsdagens Værdighed, naar man vilde bruge det Skjold, som denne Paragraph giver til at give en enkelt Rigsdagsmand Ret til at fornærme private, udenfor staaende Personer; Rigsdagen skal ikke prægave saadanne private Mænd til Tugtelse ved et af sine egne Medlemmer.

Naar jeg nu seer hen til det Spørgsmaal, der foreligger, om vi skulle indrømme den forlangte Tilladelse eller ikke, forekommer det mig utvivlsomt, at der ikke har været nogen Anledning til saaledes at rage den paagjældende Sag ind i Debatten, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds har gjort, og det har forundret mig meget at see, hvorledes netop han har kunnet lægge en saa overordentlig stor Vægt paa disse Regjeringsconvolutter; den ærede Rigsdagsmand kender dog vistnok Udenrigsministeriets Convoluter langt bedre end jeg og er ikke uvidende om, at der i disse Convolutter kan findes mange Ting, hvorfor hverken Regjeringen eller vedkommende Minister eller nogensomhelst offentlig Autoritet vil paatage sig Ansvar; jeg har selv under tidligere Dphold i Udlandet, og det var under den absolute Regjering, seet mange Ting komme indeni Regjeringens Convolutter, aldeles private Sager, for hvilke hverken Ministeriet eller nogen Autoritet vilde eller kunde paatage sig noget andet Ansvar end det, der bestod i, at Udenrigsministeriet var et velvilligt Mellemed mellem Danske i Indlandet og Udlandet — Andet ikke. Med Hensyn til det foreliggende Tilfælde troer jeg iøvrigt at burde meddele en factiff Dplysning. Naar jeg paa min Vej seer en bunden Mand blive mishandlet, saa anseer jeg det for min Pligt enten

at forsøge paa at løse ham eller staae ham bi, selv om jeg ikke kender ham, og da jeg saa, at noget Vignende udøvedes i en Forsamling, hvoraf jeg selv er Medlem, har jeg, uden Hensyn til om jeg nogenfinde havde seet den paagjældende Mand eller ikke, henvendt mig til ham og spurgt ham: er der nogen Dplysning denne Sag vedkommende, som De ønsker meddeelt Forsamlingen til Berigtigelse, hvis saa er, er jeg til Tjeneste, hvis ingen bedre Mand kan findes. Redacturen svarede mig dertil, at der kun var eet Factum, som han ønskede bragt til Forsamlingens Kundskab, og det var dette: Da han besluttede sig til i sit Blad at udgive den franske Revu, for derved at afhjælpe et Savn, som ikke blot han for sit personlige Vedkommende men — hvad jeg troer hele Forsamlingen vil være enig i — det hele Land har følt, nemlig den store Banfælighed, det har for Udlandets Presse med Lethed fra Kilder her i Landet at kunne søge Kundskab og Dplysning om vore Forhold, saa lod han trykke 700 — siger og skriver syv Hundrede — Extra-Nummere af sit Blad, som han ad forskellige Veie affendte til Udlandets Hovedsteder, og deraf bleve 200 Nummere tilfillede Udenrigsministeriet med Anmodning om, at Ministeriet vilde affende dem til Udlandet. Jeg finder saalibet Mærkværdigt deri, at jeg ikke har kunnet forstaae, hvorledes denne Sag engang har kunnet blive bragt til Dmtale her paa Rigsdagen, og naar jeg seer den store Vægt, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har lagt paa disse Regjeringsconvolutter, da forekommer det mig, at en Formalitet denne Gang for ham har havt en langt større Betydning, end jeg nogenfinde i mit Liv hos ham har seet at være Tilfældet. Den store Vægt, han lægger paa denne Convolutering, er efter min Formening aldeles truffet ved Haarene, og er det Tilfældet, saa er ogsaa hans Dmtale af Dagbladet og dets Redacteur som af Pressen i det Hele saa ufornuøden draget ind i Thingets Forhandlinger, at jeg ikke finder den fjerneste Anledning til at lade den Beslyttelse, der ydes Rigsdagsmænd med Hensyn til deres Ytringer paa Rigsdagen, tjene som Skjold for en Mand, der uundvædig fornærmer Private.